Articolul 17 - Informaţii puse la dispoziţia publicului

Legea nr. 217/2003 republicată pentru prevenirea şi combaterea violenţei domestice

Ordinul de protecţie provizoriu

Ordinul de protecţie provizoriu se emite de către poliţiştii care constată că există un risc iminent ca viaţa, integritatea fizică ori libertatea unei persoane să fie pusă în pericol printr-un act de violenţă domestică. Pentru verificarea sesizărilor, aflarea adevărului şi soluţionarea sesizării, poliţiştii au dreptul să obţină probe.

Ordinul cuprinde menţiuni cu privire la data, ora şi locul emiterii; numele, prenumele, calitatea şi unitatea de poliţie din care face parte poliţistul care îl emite; date care să asigure identificarea agresorului şi victimei; descrierea motivelor de fapt care au determinat dispunerea acestuia şi indicarea probelor; temeiul de drept; data şi ora la care începe aplicarea şi încetarea măsurilor de protecţie; dreptul de a contesta ordinul, termenul şi instanţa la care se poate depune contestaţia.

Ordinul de protecţie se semnează de către poliţistul care îl emite.

Prin ordinul de protecţie provizoriu se dispun măsuri de protecţie apte să contribuie la diminuarea riscului iminent constatat: evacuarea temporară a agresorului; reintegrarea victimei în locuinţa comună; obligarea agresorului la păstrarea unei distanţe minime determinate; obligarea agresorului de a purta permanent un sistem electronic de supraveghere; obligarea agresorului de a preda poliţiei armele deţinute.

Obligaţiile şi interdicţiile dispuse împotriva agresorilor devin obligatorii imediat după emitere, fără somaţie şi fără trecerea vreunui termen. Ordinul se comunică agresorului şi victimei. Ordinul se înaintează de către unitatea de poliţie din care face parte poliţistul care l-a emis, pentru confirmare, parchetului de pe lângă judecătoria competentă în a cărei rază teritorială a fost emis. Procurorul de la parchetul competent decide cu privire la necesitatea menţinerii măsurilor de protecţie dispuse de organul de poliţie.

Ordinul poate fi contestat la instanţa de judecată competentă.

Ordinul de protecţie

Persoana a cărei viaţă, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violenţă poate solicita instanţei ca să emită un ordin de protecţie prin care să se dispună provizoriu: evacuarea temporară a agresorului; reintegrarea victimei în locuinţa familiei; limitarea dreptului de folosinţă al agresorului numai asupra unei părţi a locuinţei comune; cazarea/plasarea victimei într-un centru de asistenţă; obligarea agresorului la păstrarea unei distanţe minime determinate faţă de victimă; interdicţia pentru agresor de a se deplasa în anumite localităţi sau zone; obligarea agresorului de a purta un sistem electronic de supraveghere; interzicerea oricărui contact cu victima; obligarea agresorului de a preda poliţiei armele deţinute; încredinţarea copiilor minori sau stabilirea reşedinţei acestora.

Durata măsurilor se stabileşte de judecător, fără a putea depăşi 6 luni de la data emiterii ordinului. Cererea este de competenţa judecătoriei de pe raza teritorială în care îşi are domiciliul sau reşedinţa victima.

Cererea se întocmeşte potrivit formularului tip (31 Kb) ro şi este scutită de taxa judiciară de timbru.

Ordinul de protecţie este executoriu. Executarea se face fără somaţie sau fără trecerea vreunui termen. Respectarea ordinului este obligatorie şi pentru persoana protejată.

Copia dispozitivului hotărârii se comunică, în ziua pronunţării, structurilor Poliţiei Române în a căror rază teritorială se află locuinţa victimei şi a agresorului. Ordinul se pune în executare de îndată de către sau sub supravegherea poliţiei.

Articolul 18 litera (a)(i) - autorităţile care sunt competente să dispună măsuri de protecţie şi să elibereze certificate în conformitate cu articolul 5

Conform art. 28 din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea şi combaterea violenţei în familie, republicată, ordinul de protecţie provizoriu se emite de către poliţiştii care, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, constată că există un risc iminent ca viaţa, integritatea fizică ori libertatea unei persoane să fie pusă în pericol printr-un act de violenţă domestică, în scopul diminuării acestui risc.

Autorităţile competente să emită ordinul de protecţie sunt judecătoriile în circumscripţia cărora îşi au domiciliul sau reşedinţa victimele, conform art. 40 din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea şi combaterea violenţei în familie, republicată.

Conform art. 3 din art. I indice 5 din O.U.G. nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la UE, aprobată cu modificări prin Legea nr. 191/2007, cu modificările şi completările ulterioare, asupra cererii de eliberare a certificatului instanţa se pronunţă, prin încheiere, dată în camera de consiliu, fără citarea părţilor.

Încheierea prin care cererea a fost admisă nu este supusă niciunei căi de atac. Încheierea prin care cererea a fost respinsă este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare.

Certificatul se eliberează persoanei protejate şi se comunică, în copie, persoanei care reprezintă ameninţarea, care va fi înştiinţată asupra faptului că măsura de protecţie astfel certificată este recunoscută şi are forţă executorie în toate statele membre ale Uniunii Europene.

Articolul 18 litera (a)(ii) - autorităţile în faţa cărora urmează să fie invocată o măsură de protecţie dispusă în alt stat membru şi/sau care sunt competente să execute o astfel de măsură

Conform art. 32 şi art. 46 alin. (2) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea şi combaterea violenţei în familie, republicată, ordinul de protecţie provizoriu şi ordinul de protecţie se pun în executare de îndată, de către sau, după caz, sub supravegherea poliţiei.

Articolul 18 litera (a)(iii) - autorităţile care sunt competente să efectueze ajustarea măsurii de protecţie în conformitate cu articolul 11 alineatul (1)

Conform art. 8 din art. I indice 5 din O.U.G. nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la UE, aprobată cu modificări prin Legea nr. 191/2007, cu modificările şi completările ulterioare, în vederea executării, pe teritoriul României, a unei hotărâri emise într-un alt stat membru al Uniunii Europene, prin care s-au dispus măsuri de protecţie necunoscute sau diferite de cele prevăzute de legea română, instanţa română ajustează, în condiţiile art. 11 din Regulamentul nr. 606/2013, elementele de fapt ale măsurii de protecţie pentru a o face executabilă pe teritoriul României în condiţiile prevăzute de legea română, dispunând măsuri cu efecte echivalente şi care urmăresc obiective şi interese

similare. Măsura dispusă de instanța română nu poate produce efecte care să le depășească pe cele prevăzute de dreptul statului membru de origine pentru măsura dispusă prin hotărârea pronunțată de instanța statului membru de origine.
Ajustarea se face, din oficiu sau la cererea părții interesate, în cadrul soluționării cererilor având ca obiect încuviințarea executării hotărârii sau refuzul recunoașterii sau executării, ori pe cale principală.
Instanța competentă este judecătoria.
În cazul în care instanța constată că este necesară ajustarea, va dispune citarea părților. Prezența procurorului este obligatorie.
Împotriva hotărârii prin care instanța a procedat la ajustarea hotărârii pronunțate într-un alt stat membru se poate introduce apel, în termen de 10 zile de la comunicare. Hotărârea pronunțată în apel nu este supusă recursului.

Articolul 18 litera (a)(iv) - instanţele la care trebuie să fie depusă cererea de refuzare a recunoaşterii şi, după caz, a executării, în conformitate cu articolul 13

Conform art. 1 din art. I indice 5 din O.U.G. nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la UE, aprobată cu modificări prin Legea nr. 191/2007, cu modificările și completările ulterioare, cererile de refuz al recunoașterii și cererile de refuz al încuviințării executării pe teritoriul României, a hotărârilor privind măsuri de protecție pronunțate, într-un alt stat membru al Uniunii Europene, potrivit prevederilor Regulamentului nr. 606/2013, sunt de competența judecătoriei.

Ultima actualizare: 16/02/2024
Versiunea în limba naţională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea naţională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.